57e jaargang. — No 109-110-111

Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden.

Zaterdag, 17 September 1910.

Maandschrijft in te Tongeren bij V. GOLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De POSTRIJDER verschijnt [illegible] dagen, zoon- en feestdagen uitgezonderd.

Alle bezendingen voor [illegible] of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Driemaal per week, 6 fr. per jaar
Tweemaal » 5 »
Eenmaal » 4 »

Een blad afzonderlijk 10 centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : 1 frank den drukregel.

EERSTE BLAD

TONGEREN, DEN 17 SEPTEMBER 1910

Katholieke Liefdezusters.

In het blad *America*, het zeer aanbevelenswaardig weekorgaan, dat gelijk men weet door paters Jesuiten wordt opgesteld en een uitnemend overzicht biedt van al wat er belangrijks in de wereld gebeurt, vinden we eene merkwaardige getuigenis gedrukt omtrent de waardigheid der katholieke ziekenverpleging.

Het is afkomstig van een Joodsche dokter, dr Emil G. Hirsch, die een artikel schreef in het « Quaterly Bulletin of the Illinois Board of Charities » en daarin klaagt over de moeilijkheden die er bestaan om geschikte verplegers en verpleegsters te vinden over de « onkunde en de daaruit volgende onbeschaamdheid van hen aan wie de zorg voor ongelukkigen is toevertrouwd. »

Daarbij nu vindt hij gelegenheid een vergelijking te maken tusschen de toestanden in wereldlijke instellingen en die welke door katholieke religieuzen worden geleid, een vergelijking, die vooral gelezen moet worden door hen, die zich laten wijs maken, dat de laatsten toch eigenlijk minder waardig zijn.

Dr Hirsch dan schrijft :

Katholieke hospitalen hebben nimmer moeilijkheid met de aanvulling van de rijen mannen en vrouwen die geroepen zijn om de zieken te dienen of krankzinnigen te bewaken.

Godsdienstige wijding, de zelfvoldoening (gratification) die voorkomt uit het zoete besef dat men « des Meesters werk » doet, geeft, om den last op te nemen van deze taak, een kracht, als geldelijke vergoeding nooit kan verwekken.

Het bewustzijn dat zij geroepen zijn, dat hun roeping een heilige zijn, dat hun roepingeen heilige is, dat de doornen kroon, die thans hun deel is, zal worden vervangen door een diadeem van glorie hiernamaals, vergezelt de Zusters van Liefde in hun werk van barmhartigheid. Hij staalt haar om pest en verschrikking zonder vrees te gemoet te treden.

Het verheft haar boven de kleine moeilijkheden der dagelijksche routine. Het doet haar vergeten de gevaren en de eentonigheid der omgeving. Het brengt een glimlach op haar lippen, zelfs wanneer krankzinnigen rondom haar razen en haar lichaam folteren en haar zenuwen tergen tot bezwijkens toe.

Zij zullen haar post niet verlaten hoe onaangenaam en weerzinwekkend haar taak ook is. Elke zuster heeft zich zelven aan dit levengewijd en zoolang zij leeft volgt zij hare roeping.

De joodsche dokter gaat zelfs verder en meent dat de groote ervaring aldus verkregen opweegt tegen eenig gemis aan theoretische kennis, want « ervaring is niet enkel de toetssteen, maar ook de moeder der theorie... »

Men ziet, het woord van den joodschen geneesheer is ook nog voor sommige onder ons de overdenking waard, vooral voor die kleppers die de nonnen uit de gasthuizen zouden willen verjagen en deze door wereldlijke ziekendieners zouden willen vervangen.

Een beetje filosofie.

Als eens al het graan, dat voor het werkvolk naar de stokerij gaat, in den baktrog kwam, zouden wij vrij wat beter gevoede en beter opgevoede gezinnen zien.

Ontneemt de jeugd een beetje lichtzinnigheid, en gij ontneemt den ouderdom veel berouw.

Als hondjes bassen, zijnen weg voortgaan is best.

Laster en kwaadsprekendheid zijn vonken, die van zelf uitgaan, als men ze maar niet aanblaast.

De menschen gebruiken hun mond veel te weinig — tot zwijgen.

Uit een jeugdigen leeglooper groeit een oude bedelaar.

Vriendelijkheid en geduld hebben nog nooit berouw veroorzaakt, en werken als olie op de roestige grendels van 't leven.

De eerste liefde is het paradijs des levens : een droom vol poëzie, de geboorte van hoopvolle verwachtingen, het graf der kindsheid en de brug naar de smerten van het leven.

Zelfs de sterkste wil moet buigen, wanneer de liefde gebiedt.

De fortuin is blind afgebeeld, opdat zij de dwazen niet zou zien die zij rijk maakt.

De Roode Klaver

De teelt van den rooden klaver is in vele streken geschat. Indien het voeder welk het geelt niet zoo voedzaam is als de gewone klaver, heeft het nogtans het groote voorde l veel vroeger rijp te zijn, veertien dagen tot drie weken vroeger dan dezen laatsten te kunnen gemaaid te worden en dit op een oogenblik op hetwelk de wintervoorraden verminderen of uitgeput zijn.

In een gewoon jaar kan hij gemaaid worden in de eerste helft van Mei en ten einde eene onafgebrokene en langere opvolging van week voeder te bezitten, zaait men de volgende varieteiten : gewonen rooden klaver, laten rooden klaver bloeiende tien of veertien dagen later en den extra laten, die nog eenige dagen later dan den vorige rijpt.

De roode klaver wordt bijzonder geteelt in ondertrokkene cultuur, na een winter graangewas, gewoonlijk het rogge, en in de lente kan men op hem doen volgen de mais, de aardappel, de voederbeet, enz.

Onmiddelijk na het wegvoeren van het graangewas, onderspit men het strooi door eene lichte beploeging, men eegt en men zaait. Men welt gewoonlijk op het gezaaide. Het is wenschelijk dat een lichte regen na de zaaing opkome, want op dit tijdstip is het dikwijls gebrek aan vochtigheid welk de zaaingen van deze plant in gevaar brengt.

Men gebruikt ongeveer 30 kilos nieuw zaad. Men voegt er dikwijls 15 tot 20 kilos rogge bij, ten einde beter den rooden klaver te ondersteunen.

De roode klaver is eene zeel eischende plant, men kan ze enkel winnen in diepen en gezonden grond en het best is in zavel-leemachtige grond rijk aan oude kracht. Bij gebrek aan eenen genoegzamen rijken grond, zal men daarnaan behelpen door gebruik van gepast mest. Hetgeen men vooral moet bekomen, is eene sterke plant vóór den winter, bekwaam weerstand aan de koude te bieden en die, in de lente, snel zal opgroeien en eenen rijke voeder geven. Daarom gebruikt men met voordeel, na het omploegen der stoppelen, de volgende meststoffen :

Ammoniak sulfaat, 100 kil. ; superfosfaat, 200 kil. ; potasch-chloruur, 100 kil.

Het werkend stikstofhoudend meststof, welk het ammoniak sulfaat is, zal aan de plant de noodige kracht geven om eeneu rijken oogst te bekomen en de potasch, zoo voordeelig aan de peulgewassen, zal bijdragen om niet alleentde hoeveelheid, maar ook nog de hoedanigheid van het voeder te vermeerderen.

Jean BLOUX,
Landbouw-Ingenieur.

BUITENLAND.

Nederland

HET BELGISCH KONINGSPAAR IN NEDERLAND. — De aankomst van het Belgisch koningspaar te Amsterdam werd door prachtig weer begunstigd.

Het was een echt zomerweer en al de straten waren schitterend gevlagd.

Toen de trein, die koningin Wilhelmina en den prins der Nederlanden aanbracht, binnenreed, speelde de muziek « Wien Neerlandsch bloed. »

Kort daarop spoorde de Belgische koninklijke trein het station binnen, terwijl de muziek het « Belgisch Volkslied » speelde.

De begroeting tusschen de Vorsten was zeer hartelijk.

Onmiddellijk na die begroeting werd de eerewacht van 100 marine-soldaten, op het perron opgesteld, door koning Albert en koningin Wilhelmina geschouwd.

Eerst daarna stelden de souvereinen hun wederzijdsch gevolg voor.

Tot op het middengedeelte van den Dam stonden duizenden personen, terwijl ook de aanpalende straten met eene dichte menigte gevuld waren, die bij 't voorbijrijden de hooge bezoekers luide toejuichten.

Na de aankomst ten paleize verschenen koning Albert en koningin Wilhelmina, koningin Elisabeth en de prins der Nederlanden op het balkon en werden wel een minuut lang door Amsterdams bevolking daverend toegejuicht.

DE ONTVANGST.

Koning Albert kuste de hand der Nederlandsche Koningin, en drukte de hand van Prins Henri.

De beide Koninginnen drukten elkander hartelijk de hand

Na de ontmoetingsplechtigheid werden onze Vorsten in het ontvangstsalon der statie binnen geleid, waar ook de Hollandsche hooge dignitarissen, de Belgische legatie en eene afvaardiging der Belgische kolonie in Holland, aanwezig waren.

Bij het verlaten van de statie verdrongen zich duizenden personen rond de statie, en een eindelooze toejuiching viel onze Vorsten te beurt.

DE STOET.

De koninklijke stoet werd geopend door den burgemeester, waarna de maarschalk van het Hof en een piket huzaren.

In de eerste galakoets, geleid door zes koetsiers in blauw kostuum, namen plaats Koningin Wilhelmina en Koning Albert ; in de tweede galakoets zaten Koningin Elizabeth en Prins Hendrik ; daarna volgden de dignitarissen.

Op den Dam verdrong zich eene ongelooflijke volksmassa, die aanhoudend riepen « Leve de Koning ! Leve Koningin Elisabeth ! »

Geene pen is bij machte den geestdrift te beschrijven op het plein ; het was eene algemeene vervoering, zooals alleen de Hollandsche harten kennen, in hunne beste oogenblikken.

De geestdriftige uiting van het samengestroomde volk was zoo groot dat onze Vorsten op het balkon van 't paleis moesten verschijnen, om het volk, onder een oneindig « Vivat !... » ontroerd te groeten.

Overal dreunde de « Brabançonne » en het Nederlandsch Volkslied. Overal wapperden de Begische en Nederlandsche vlaggen, en al de gebouwen waren prachtig versierd.

Om 1 ure had een intieme maaltijd plaats.

NAAR HET MUSEUM.

Om 3 ure bezochten onze Vorsten het Rijksmuseum.

Een uur voor de aankomst der vorsten aan het museum, verdrongen zich duizenden menschen in den omtrek, waarvan de ingang met lelièn en chrysanthemen versierd was.

GALAFEESTMAAL.

's Avonds, om 7 1/2 ure, had een groot galafeestmaal plaats, waaraan deel namen de Koningin, Prins Hendrik, de koning der Belgen en koningin Elisabeth, de Belgische gezant, baron Falon, Jonkheer Van der Staal van Pierhil, de Hoolden der Gezantschappen in Nederland, de Nederlandsche ministers, de Burgemeester van Amsterdam, enz.

De toasten werden in de Fransche taal uitgesproken.

DE TAPTOE

op den Dam sloot 's avonds, om 9 u., de plechtigheden van den dag. Hij bestond uit :

1. Roffel door de gezamenlijke tamboers der landmacht (100) ; 2. Taptoe, geblazen door de gezamenlijke boornblazers der landmacht (60) ; 3 Taptoe, geslagen door de gezamenlijke tamboers der landmacht ; 4 Taptoe, geblazen door de gezamenlijke trompetters der veldartillerie, rijdende artillerie en kavalerie (60) ; 5. Taptoe, geslagen en geblazen door de tamboers en pijpers der Koninklijke Marine ; 6. De Brabançonne ; 7 Het Wilhelmus in de oude zetting van 1626 ; 8. De Belgische Grenadiers-marsch, van C. Bender (dit is de marsch van het regiment waarbij koning Albrecht gedurende 10 jaar gediend heeft) ; 9. Marsch van het gezamenlijk personeel der taptoe voorbij 't paleis.

De vijftien muziekkorpsen trekken in drie groepen voorbij. De eerste groep speelt den Marsch der Grenadiers, van Brassine ; de tweede groep : Mein Bayerland, van Dobereiner, ter eere van Koninin Elisabeth ; de derde groep : Leve de infanterie, van M. Bouwman.

Rusland

VERDACHT GEVAL. — Maandag heerschte er groote onrust te St-Petersburg, ingevolge de waarneming van een ziektegeval, dat men meende de pest te zijn. Er wordt gemeldt dat, hoewel de ziekte onder geneeskundige bewaking staat, de vrees hoegenaamd niet gegrond is.

Oostenrijk

OVERSTROOMINGEN. — Uit Budapest word gemeld, dat er in het district Mehedintz erge overstroomingen veroorzaakt zijn door de laatste regens ; 23 personen zouden verdronken zijn. Huizen en oogst zijn vernield.

Duitschland

CHOLERA. — Bij een overleden steenbakker te Marienburg is aziatische cholera vastgesteld. Van de zieken, die van cholera werden verdacht, zijn twee volwassenen en vijf kinderen overleden.

Engeland

EEN LEVEN IN HET WERKHUIS. — In het werkhuis in Eastbourne is Jane Avejy, eene zwakhoofdige vrouw, op den leeftijd van 89 jaar overleden. Zij was in het werkhuis geweest sedert den vierden dag van haar leven en heeft de gemeenschap — zoo voegen de Engelsche bladen er bij — in het geheel 40,000 fr. gekost.

— DE STERFTE IN INDIË. — De Engelsche regeering heeft een blauwboek uitgegeven over Engelsch-Indië. Wij ontleenen daaraan de volgende sterfteciifers.

In 1908 bedroeg het aantal sterfgevallen 8,653,007 op eene bevolking van 226 400 600 bewoners, Hiervan zijn 591,725 personen aan Aziatische cholera bezweken, dit is ongeveer 67,000 meer dan in 1907. De pest maakte 12,888 slachtoffers tegen 1,166 223 in 1907. Koortsen sleepten 6,424,372 Engelsch-Indiërs ten grave tegen 4,465,881 in 1907.

Tijgers doodden in 1908 900 personen luipaarden 302, wolven 169 en slangen 16,738. Van de 8436 personen die in genoemd jaar in de provincie Bengalen gedood zijn, hebben tijgers er 455 gedood en slangen 7402.

Zwitserland

TWEE KINDERGERAAMTEN IN EENE KAST. — Alvorens de vertrekken te komen bewonen, die hij in de Statiestraat, te Geneve, gehuurd had, ging de geer Tissat tot een algemeenen kuisch over. Plots schrikte hij evenwel geweldig, door het ontdekken van twee kindergeraamten, in eene ingemaakte kast, die boven den keldertrap was aangebracht, en nooit met den sleutel gesloten werd.

De geraamten zaten achter een hoop rommel verdoken. Er kleefde nog vleesch aan de beenderen. De heer Tissat vond bovendien nog eene met bloed bevlekte parreendeken.

De policie werd onmiddelijk verwittigd en het stoffelijk overschot aan de wetsdokters onderworpen.

Er werden vastgesteld, dat de geraamten deze zijn van kinderen van zes en zeven jaar.

Amerika.

MIJNRAMP. 200 SLACHTOFFERS. — Uit New-York aan de Frankf. Ztg : 200 mijnwerkers zijn begraven en waarschijnlijk omgekomen in de Duggermijn, graafschap Sulivan, Indiana. Tot hiertoe is één lijk ophebaald.

— DAGBLADEN. — Op't oogenblik verschijnen er in de heele wereld 70.000 dagbladen, waarvan in de Vereenigde Staten alleen 21,950.

In Amerika, Zuid en Noord, is de dagbladnijverheid het bloeiendst. Het voorspoedigste blad der wereld misschien is de Prensa, dat voor drie stuivers 18, 20 en 30 bladzijden lezing geeft. Het gebouw der Prensa heeft 30 milioen gekost. Een der grootste salons in dit gebouw, het feestsalon, is de namaking van een der salons in het paleis van Fontainebleau. Boven op het gebouw staat een sereen, die aan het volk de sensatienieuwstijdingen aankondigt. De Prensa geeft in hare bureelen gratis raadplegingen op geneeskundig, rechterlijk en landbouwgebied.

Bij de buitengewone uitbreiding, door de pers genomen, vraagt men zich meer en meer af of er niet een dag zal komen, waarop er geen papier genoeg zal zijn. Men noemt een Amerikaansch blad, dat jaarlijks voor 3.750.000 fr. boomen verbruikt. Bij dergelijke cijfers schijnt het onvermijdelijk, dat eenmaal, bij gebrek aan hout, het aantal stellig zal moeten verminderen.

Spanje

INSTORTING. 3 DODEN. — Te Albonilla heeft eene instorting van gronden plaats gehad. Zij kwamen terecht op eene hut, waarinsich 3 personen bevonden, die alle drie gedood werden. De puinen verstopten ook grotten, in den berg gegraven en bewoond. Deze konden echter weer vrij gemaakt worden.

BINNENLAND.

ANTHEIT. — BRANDSTICHTING. — Maandag namiddag, rond 4 ure, werd ter plaatse genaamd « Au Pâturage » eene tarwemijt door het vuur vernield. 't Is een knecht des eigenaars, M. Legaie, die ze aangestoken heeft. De kerel werd gisteren avond door de gendarmen van Hoei aangehouden.

Die deugniet, die herkomstig is uit Beyne-Heusay, heeft bekend het misdrijf gepleegd te hebben, om zich over zijnen meester te wreken.

HOEI — ERG AUTOMOBIELONGEVAL. — Dinsdag namiddag, reed M. Houx van Luik, op ongeveer 150 meter der statie van Barse, met zijn auto tegen de leuning der brug, waaronder eene beek doorloopt De leuning werd verbrijzeld ; M. Houx werd in de beek geslingerd, en eene dame, die zich met hem in het rijtuig bevond, tegen eene haag uit pikdraad geworpen. De vrouw is gewetst geworden aan nek en beenen. Wat haar gezel betreft, hij had eene long doorboord, de twee sleutelbeenen gebroken en den schedel verbrijzeld.

BATTICE — IN EENEN PUT. — De 19-jarige Maria C., in dienst bij eenen inwoner onzer gemeente, M. B., sprong gisteren avond in den put, waarin gelukkiglijk maar 1 meter 90 water stond. Zij deed wanhopige pogingen om zich boven water te houden, en gelukte erin. Twaalf uren lang bleef zij in dien hachelijken toestand. Eerst beden morgen werd zij ontdekt. De veldwachter, door andere personen geholpen, haalde het meisje er uit. Een geneesheer was verplicht zijn toevlucht te nemen tot de kunstmatige adembaling. Het meisje is thans buiten gevaar.

VERVIERS — BESTOLEN. — Drie luikenaars de genaamden Lodewijk R., en de gebroeders B., hadden gisteren, bij gelegenheid van een uitstapje naar onze stad, wat te diep in het glas gekeken. Tegen den avond, kwam R., bij de policie klagen, dat een zijner gezellen hem zijne beurs, die 250 frank bevatte, ontroofd had, en er mede weggevlucht was, op het oogenblik dat hij de glazen wilde betalen. Daar hij zeer dronken was, sloot men hem op in den amigo, om hem zijnen roes te laten uitslapen. Zijne gezellen worden opgezocht, om te zien wat er van de zaak is.

BRUSSEL — Een Engelschman, M. Jack Ruhman, had op de boot tusschen Dover-Oostende kennis gemaakt met een landgenoot, die evenals hij eenige dagen in Brussel kwam doorbrengen. Daar hij reeds vroeger in België geweest was, bood hij M. Ruhman aan hem den weg te wijzen. Bij de aankomst te Brussel bracht hij hem in een klein hotel van de Amigostraat. Den volgenden dag, alvorens naar de tentoonstelling te gaan, stak Ruhman zijn geld, acht pond sterling, in zijn valies. « want er waren zooveel dieven hier », zegde de onbekende. In de tentoonstelling echter « verloor » de wegwijzer zijnen landgenoot en toen deze te 1 ure in het hotel kwam om te ontbijten, vernam hij met verwondering dat de onbekende te 11 ure was teruggekeerd en na op zijne kamer te zijn geweest, onmiddellijk was vertrokken. De Engelschman ging zijn valies nazien en bemerkte dat zijne ponden sterling verdwenen waren. Hij heeft eene klacht neêrgelegd.

— VREESELIJKE NACHT. — Uit het onderzoek is gebleken dat het drama in n° 156 van de Victor Hugostraat, te Schaarbeek, wel degelijk het gevolg is van eene nachtmerrie. De echtgenooten Gazon zijn een zeer gelukkig echtpaar, waar nooit de minste twist heerscht.

Vóór eenige weken werd er een diefstal gepleegd in 't huis naast dat waar de echtgenooten Gazon wonen. Sedert dien beeft M Gazon, die vreeselijk bang is voor dieven, de gewoonte aangenomen, van zijn revolver op de nachttafel te leggen.

Welnu, ten prooi aan een hangen droom, sprong hij uit zijn bed, greep den revolver en begon te schieten op een ingebeelden kerel, dien hij meende zijne vrouw te zien aanvallen. Pogende haren man te ontwapenen, zou Madme Gazon zelf het schot hebben doen afgaan, dat haar kwetste boven de rechtersaap. De kogel gleed af op den schedel, anders ware zij op den slag gedood geweest.

De hallucinatie van M. Gazon was zoo groot, dat hij den persoon, dien hij meende te zien, tot in de minste bijzonderheden kon beschrijven. De zaak zal nu spoedig geklasseerd worden.

— DIEFSTAL IN DEN SPOORWEG. — Mev. Reissig, wonende te Leipzig, had eenige dagen doorgebracht in Brussel, waar zij verbleef bij vrienden te St-Gilles. Zondag avond keerde zij naar Duitschland terug met den sneltrein naar keulen. Woensdag ontvingen hare vrienden een schrijven van haar, waarin zij meldde, dat tijdens hare terugreis een onbekende haar koffer heeft opengebroken en al hare juweelen heeft gestolen, ringen met brijjanten, armbanden met edelgesteenten, brochen met brijjanten, een zilveren geldbeugel met een briefje v n 100 mark en andere voorwerpen van waarde.

Mad. Reissig verklaart niet te weten of de diefstal gepleegd is in het goederendepot te Brussel of onder weg. In alle geval was het koffer opengebroken en waren de juweelen verdwenen, toen men haar reisgoed thuis bracht. Mev. Reissig beloolt 1000 fr. voor 't ontdekken der juweelen.

De vrienden der dame hebben eene klacht neergelegd.

— EEN SLACHTOFFER. — De vliegtochten van Olieslagers te Amsterdam hebben een slachtoffer geëischt. Gisteren namiddag tegen half vaf, toen Olieslagers zijn laatsten tocht deed, is een magazijnbediende van de firma Peck & Cie, gevestigd aan den Nieuwedijk, die op het dak was geklommen, door een glazen lantaarn in het kantoor gevallen. De man is in deerniswaardigen toestand naar het Binnengasthuis vervoerd. Bij aankomst aldaar bleek hij reeds overleden te zijn. Het kantoorpersoneel was hevig ontsteld, doch kwam er met den schrik en met eenige niet ernstige verwondingen door glasscherven af.

—o— De echte liefhebbers van goede wijnen wenden zich tot het huis **Ch. Vandermeulen** 32, de Robianostraat, te Brussel.

Zie verder aankondigingen.

DE VERDWENEN Millionnair

[31me vervolg]

De detective was verrast en zijn geest was al aan het werk om de samenvoeging te vinden.

— Ja, ge herinnert u toch wel, dat men mij tijdens mijn slaap van kleeren had verwisseld.

— Ja....

— Welnu, mijn schoeisel was ook verwisseld.

— Waar is die schoen ? riep de detective opgewonden uit. Ge hebt hem toch niet vernietigd ? Het kan een onzer beste bewijzen worden.

— Neen, antwoordde de millionnair, ik geloof, dat ik den schoen in het paviljoen heb gelaten. Mijn herinneringen uit dien nacht zijn niet zoo helder, door de verdooving, waarin ik verkeerd heb.

— Welk paviljoen ?

— Een jachtpaviljoen, aan het eind van het park, nabij de spoorlijn.

— Zou die schoen er nog zijn ?

— Ik zou niet weten, waarom hij er niet meer zou wezen. Toen wij het paviljoen verlieten, hebben wij de deur gesloten ; dat kan ik mij goed herinneren. Het is een gebouw, waar niemand buiten den jachtijd een voet zet.

— Zooveel te beter, zegde Shore, dan zal het onoplosbare geheim dichter bij de oplossing komen, als ik het ding heb.

— Voor u misschien, voor mij niet, want het is mij of de zaak hoe langer hoe duisterder wordt. Verklaar u toch, leg mij de dingen eens uit zooals gij ze ziet. Ik beloof u ruim te beloonen, als gij het tot een goed einde brengt.

— Eenige woorden zullen u al meer licht brengen, mijnheer. Gij herinnert u, dat juffrouw Muriel door u verdacht werd ?

— Ja.

— En zij heeft u verdacht.

— Ja, ge hebt het mij al gezegd. Waarom ?

— Door het bezit van het valies.

— Juist. Tot zoover is het mij duidelijk.

— Zij meende, dat gij het valies in den trein hadt meegebracht en ge dacht hetzelfde van haar.

Carterbilt knikte met het hoofd ten teeken van toestemming. Hij begon al een weinig licht te zien, al was de nevel nog niet volkomen opgetrokken.

— Welnu, er was, met u beiden, in den trein verborgen een persoon met een manken voet. Dat was de moordenaar. Hij moest zoo spoedig mogelijk Londen verlaten met de gestolen juweelen. Gij herinnert u immers, dat ge gechloroformeerd moet zijn ?

Carterbilt knikte weer ; hij was te veel in gespannen aandacht om te spreken

— Ge moet onder bedwelming gebracht zijn en toen heeft men uwe kleeren uitgetrokken, waarna de in den trein verborgen moordenaar u de zijne aangetrokken heeft, de schoenen inbegrepen.

— Ja... ja... stamelde de millionnair. Ik zie... ik begin te begrijpen... Ga voort, als ik u verzoeken mag.

— De botsing had plaats. De moordenaar werd gedood ; gij niet. Mejuffrouw Mainwarring, het valies in uw rijtuig ziende, dacht dat het voorwerp u toebehoorde...

— Ja, ja, dat is heel goed mogelijk !...

— ...En zij heeft 't voor u gedragen, omdat gij moeilijk kondt gaan.

— Juist ! Ik begrijp het nu. Gij hebt voor mij volkomen helder gemaakt wat duister voor mij was. Ge denkt dus, dat de moordenaar dood is ?

— Ja.

— Dan zullen wij nooit te weten komen wie hij is.

— Indien ge mij mijn gang laat gaan, mijnheer, zullen wij het binnen twee uren weten.

— Hebt ge nu niet te veel vertrouwen in uw bekwaamheid ?

— Wilt ge mij toestaan hier even plaats te nemen ?

— Zeker.

Shore ging aan het schrijfbureel zitten en schreef met potlood de volgende woorden :

« Ik heb uw brief ontvangen. Haal geen dwaasheid uit. Alles gaat goed. Ziet ge dan niet dat ik bezig ben flink sjoof (geld) te maken ? Kom, zoodra gij dit schrijven ontvangen hebt, naar hier en vraag naar mijnheer Carterbilt. Geef uw waren naam op, dan weet ik dat gij hetzijt. Ik heb den arm in een doek door het spoorwegongeluk, en kan daarom niet schrijven. Tot straks ! »

— Dat is de val ! zegde de detective.

Glimlachend reikte hij Garterbilt het briefje over.

— Het is best mogelijk, dat het een val is, antwoordde Carterbilt, maar de duivel mag mij halen, als ik er dat in zie. Wat wil dat alles zeggen en aan wien adresseert gij het ?

— Aan den schrijver van den brief, waarvoor ge mij hebt geroepen.

— Van dien brief, geschreven in de herberg en geteekend (Carterbilt nam den bewusten brief op en keek naar de onderteekening) Henry Brown ?

— Juist !

— Prachtig ! Maar waarom wilt ge, dat hij zijn waren naam zegt ? vroeg de millionnair, voor wien het in de kwestie van de val nog niet heelemaal duidelijk was.

— Omdat het een deel van mijn plan is, antwoordde Shore. De man met wien wij te doen hebben, is misschien slimmer dan wij denken en daarom is het goed zijn juisten naam te weten, als basis van hetgeen wij meer uit hem willen halen.

— Heel schoon ! gaf Carterbilt weer ten bescheid, maar zelfs nu zie ik nog niet in wat er moet gebeuren. Die man komt hier en herkent mij onmiddellijk.

— Neen, hij zal n niet onmiddellijk herkennen als ge doet wat ik u voorstel.

— Ik stel mij in uw handen. Ge zijt de maker van het plan, zeg mij maar welke rol ik in dit tooneelstuk heb te spelen.

— Heel eenvoudig. De jaloezieen moeten gezakt worden, zoodat het half duister in de kamer is en ge moet vooreerst niet spreken. Voor de samenspraak zal ik wel zorgen. Dos alsof ge iemand zijt die hevig lijdt en antwoord alleen met ja of neen. Indien ge die beide woordjes kunt uitspreken met het accent uit de volksklas, zal het nog beter zijn.

— Uitstekend.

— Hoe minder ge spreekt, hoe gauwer wij het doel zullen bereiken. Wij zouden al heel veel tegenslag moeten hebben als wij niet wat meer te weten kwamen dan ons nu bekend is.

— En waar zult ge u zelf ophouden ?

— Binnen het bereik van uw stem. Zoodra hij komt, zal ik mij verbergen.

— Goed !

— Ik verzoek u nu te willen belien en uw dienstbode te verzoeken dezen brief naar de herberg te doen brengen. Gelieve ook de opdracht te geven, dat men u den naam zegge van den persoon, die zich straks laat aanbieden.

De millionnair deed wat Shore hem vroeg en de detective, achter Carterbilt's stoel staande, gaf aan zijne tante een teeken, dat zij moest doen wat gevraagd was.

De tuinmansvrouw, zeer verrast en niet in staat zijnde het raadsel op te lossen, verliet de kamer en belastte haar man met de bezorging van den brief.

— We moeten een uur er voor rekenen eer de bandiet hier kan zijn, zegde Shore. Is dat lang genoeg om den schoen in het jachtpaviljoen te gaan halen ?

— O, ja ! als ge den kortsten weg neemt. Volg het voetpad, dat gij daar recht voor u ziet, als ge de middelste venster uitkijkt. De sleutel van de deur bevindt zich op een der vensterbanken bij de deur.

— Dank u. Ik kom zoo spoedig mogelijk met den schoen van den manke terug en dan zullen wij ons voorbereiden op het bezoek van mijnheer Henry Brown of hoe anders zijn naam mag luiden. Ik heb zoo'n gedacht, dat mijnheer dingen weet, die ons zullen belang inboezemen.

XXXIV

IN DE YAL

— Wilt gij hier gaan zitten, zegde de detective tot Carterbilt, toen hij van zijnen tocht naar het paviljoen met den schoen was teruggekeerd. Uw rug naar het licht, dat door de te sluiten jaloezieen nog op uw persoon kan vallen. Zie zoo, dat is in orde ; de jaloezieen kunnen wij wel sluiten als mijnheer Brown belt. Er blijft nu nog alleen voor mij eene schuilplaats te zoeken.

— O ! Daar heb ik iets goeds voor. Herinnert gij u niet, dat ik, toen gij voor de eerste maal hier kwaamt, juffrouw Muriel Mainwarring heb laten ontsnappen ?

— Ja.

— Welnu, ik zie er geen bezwaar in u ook van die schuilplaats gebruik te doen maken.

Dit zeggende, liet Carterbilt het ons reeds bekende paneel draaien, waarna zich de ingang van de onderaardsche gang vertoonde

— Deze weg leidt naar de statie, zegde de millionnair glimlachend.

— Zoo, zoo ! riep Shore uit, ik dacht dat doorboorde muren en geheime gangen tot het verleden benoorden. Ik dacht, dat men ze tegenwoordig niet anders tegenkwam dan in romans.

— Zooals gij ziet, vergist ge u, en bedient men er zich zelfs van. De makelaar, die mij dit goed verkocht heeft, verzuimde niet mijne aandacht er op te wijzen.

Toen Hawk Shore over « makelaar » hoorde spreken, gevoelde hij zich niet buiter plezierig gestemd, want hij dacht aan de manier, waarop hij Grover duizend pond had afhandig gemaakt en aan den last, dien hij nog van den man zou ondervinden.

— In ieder geval is het een uitstekende bergplaats en als voor het doel, dat wij nu voorstaan, geknipt. Ik zal er mij dadelijk in begeven, zoodra Brown zich aanmeldt.

De beide mannen namen plaats en brachten den tijd door met praten over verschillende zaken. Eindelijk werd aan de deur geklopt en stond de tuinmansvrouw voor hen.

— Er is beneden een heer, die u gaarne zou willen spreken, zegde de vrouw tot Carterbilt.

— Hoe is zijn naam ?

— William Smith.

— Een oogenblik, zegde Shore.

Hij begaf zich naar de vensters en liet de jaloezieen zakken, tot niet geringe verbazing van zijne tante.

Daarna zegde hij tot de vrouw :

— Mijnheer Smith zal u waarschijnlijk vragen of mijnheer Carterbilt alleen is.

De tuinmansvrouw bleef een oogenblik haar neef staan aangapen, niets begrijpende van die vennootschap tusschen een detective en een oplichter of een gek. Daarna verliet zij het vertrek.

— Wij weten nu zijn naam, zegde Shore tot den millionnair. Dat is ten minste al iets.

Toen liet hij Carterbilt het geheime paneel openen en ging aan het begin van de gang staan, zoodanig, dat hij door een klein spleetje van het niet geheel gesloten paneel duidelijk kon verstaan wat er gesproken werd.

Nauwelijks was Shore op zijn plaats, of de deur van de kamer werd geopend en Will trad binnen, waarna de tuinmansvrouw de deur weer achter hem dicht deed.

De kamer was in het schemerduister gehuld en Will vroeg zich af, waartoe dat noodig was. Maar hij zag zijn gezel, zoo hij dacht, bij de tafel zitten met zijn rechterarm zoodanig, dat het was, alsof hij hem in een verband had. Hij was alleen met hem en het overige kon Will niet schelen.

Nu begon hij te spreken en Carterbilt hoorde in één oogenblik meer dialect dan hij tot nu toe in zijn leven had vernomen.

Will vroeg nu naar het beloofde telegram, dat gezonden zou worden, zoodra de manke in veiligheid was en zegde dat hij er zich niet door in de doeken zou laten leggen, al hing hij, de manke, den grooten meneer uit.

Daarop wilde hij weten, wat de manke hier op Hall eigenlijk uitspookte ; dat moest hij weten, want hij, Will, was toch het hoofd van de zaak, van de bende En de manke moest voorrichtig zijn, want Will wist drommels goed, wie er wel en wie er geen bloedvlekken op zijn vestje had. De manke moest nu niet denken, dat hij zijn gezel er tusschen kon nemen.

Nu vroeg Will of de manke de juweelen hier had.

Het antwoord luidde, in dialect, toestemmend.

Het korte antwoord voerde Will's woede ten toppunt en hij zegde, dat de manke, William Driscoll, niet moest denken, dat het zoo maar zou gaan. Hij, manke Will, moest te voorschijn komen met dien rommel.

(t. Vervolgt.)